

NASZ PRZYJACIEL

DODATEK ŚWIĄTECZNY

Na uroczystość Trzech Króli.

E W A N G E L I A,

napisana u św. Mateusza rozdz. II 1—12.

Gdy się narodził Jezus w Betleemie Judzkim, we dni Heroda Króla; oto Mędrcy ze wschodu słońca przybyli do Jerozolimy, mówiąc: Gdzie jest, który się narodził, król Żydowski? Albowiem widzieliśmy gwiazdę jego na wschód słońca i przyjechaliśmy pokłonić się jemu. A usłyszawszy król Heród, zatrwodził się i wszystka Jerozolima z nim. I zebrawszy wszystkie przedniejsze kapłany i Doktory ludu, dowiadywał się od nich, gdzie się miał Chrystus narodzić. A oni mu rzekli: w Betleem Judzkim, bo tak jest napisano przez Proroka: I ty Betleem, ziemio Judzka, z żadnej miary nie jesteś najpodlejsze między ksiązętami Judzkimi, albowiem z ciebie wyjdzie wódz, któryby rządził lud mój Izraelski. Tedy Heród, wezwawszy potajemnie onych Mędrców, pilnie się wywiadywał od nich czasu gwiazdy, która się im ukazała. I posławszy je do Betleem, rzekł: Idźcie, a wywiadujcie się pilnie o dzieciątka; a gdy znajdziecie, oznajmijcie mi, abym i ja przyjechawszy, pokłonił się jemu. Którzy wysłuchawszy króla, odjechali. A oto gwiazda, którą byli widzieli na wschód słońca, stała przed nimi, aż przyszedłszy, stanęła przed miejscem, gdzie było dziecię. A ujrzawszy gwiazdę, uradowali się radością bardzo wielką. I wszedłszy w dom, znaleźli Dzieciątka z Marią, matką jego i upadłszy, pokłonili się Jemu, a otworzywszy skarby swe ofiarowali mu dary: złoto, kadzidło i mirrę. A wzięwszy odpowiedź we śnie, aby się nie wracali do Heroda, inszą drogą wrócili do krainy swojej.

Śladem Trzech Mędrców.

Piękny przykład gorliwości w służbie Bożej dali nam Trzej Królowie. Ledwo ujrzeni gwiazdę, o której słyszeli, że ma być zwiastunką narodzenia

Norweski następca tronu z rodziną na saneczkach. Na zdjęciu są 2 starsze dziewczynki. Niedawno urodził się synek, przyszły król Norwegii.

Mesjasza, a natychmiast porzucają swoją ojczyznę, dom i rodzinę i wyruszają w daleką podróż. Nie zrażają się żadnymi trudnościami i przeszkodami i niebezpieczeństwami, byle tylko ujrzeć oczekiwanego Zbawiciela.

Przyszedłszy do Jerozolimy, doznają Mędrcy wielkiego rozczarowania. Nikt się tu nie cieszy z narodzenia Pana Jezusa. Nikt też napewno nie wie, gdzie i czy już się narodził. Dopiero trzeba dopytywać się i badać. Nadomiar twarz Heroda na wieść o narodzeniu się Zbawiciela pokrywa się trupią bladeścią. Nie cieszy się, lecz trwoży, bo się obawia o swój tron.

Lecz płomienna gorliwość, połączona z silną wiarą, pozwoliła Mędrcom przetrwać i tę jeszcze próbę. Wyruszają z Jerozolimy do Betleem. Ale i tu czeka ich nowa niespodzianka. Przyzwyczajeni na Wschodzie do przepychu i bogactwa, widzą Pana Jezusa w biednej i nędznej stajence. Mimo to rzucają się na kolana przed Zbawicielem, wielbiąc go w cichej i kornej modlitwie.

Ostrzeżeni zaś nocą, by z powrotem inną szli drogą, posłusznie się do tego stosując, powracając do swojej ojczyzny, by rozstawić imię Boże między swymi rodakami. I leż to w postępowaniu Trzech Króli dla nas przykładów i pobudek do ich naśladowania?

Na niedzielę I. po Trzech Królach.

E W A N G E L I A,

napisana u św. Łukasza w rozdz. II w 42—52

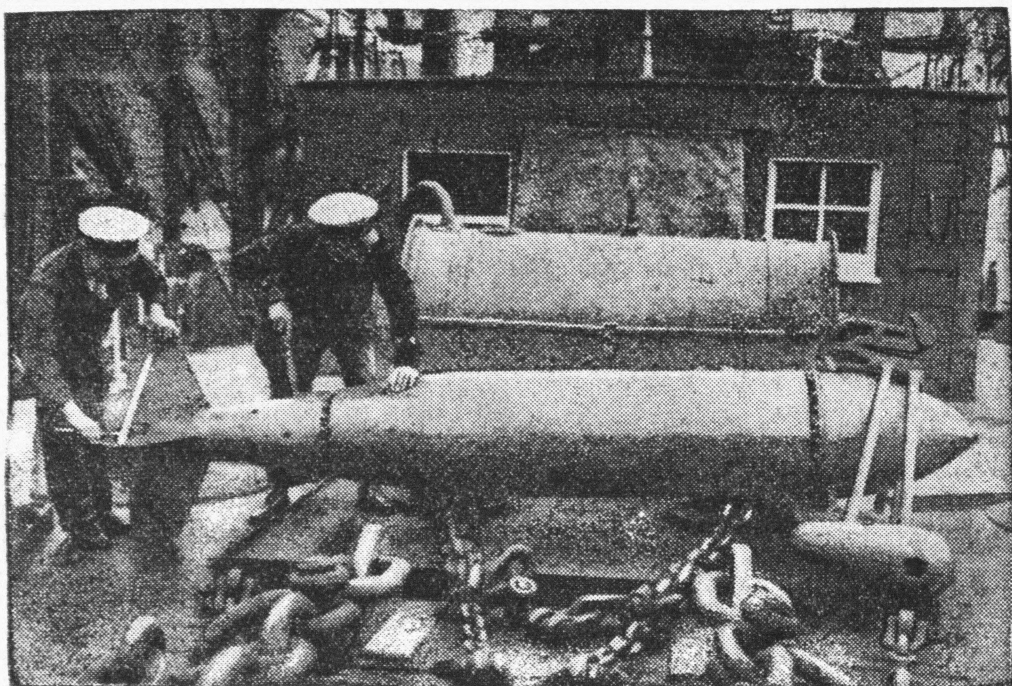
Gdy już Jezus był we dwunastu latach, gdy (rodzice Jego) wstąpili do Jeruzalem, wedle zwyczaju dnia świętego. A skończywszy dni, gdy się wracali, zostało dziecię Jezus w Jeruzalem, a nie obaczyli rodzice Jego. A mniemając, że On był w towarzystwie, uszli dzień drogi i szukali Go między krewnymi i znajomymi. A nie znalazłszy, wrócili się do Jeruzalem, szukając Go. I stało się po trzech dniach, znaleźli Go w kościele, siedzącego w środku doktorów, a On ich słucha i pyta ich. A zdumiewali się wszyscy, którzy Go słuchali, rozumowi i odpowiedziom Jego. A ujrzawszy, zdziwili się. I rzekła do Niego matka Jego: Synu, cóżes nam tak uczynił? Oto ojciec Twój i ja, żałostni, szukaliśmy Cię. I rzekł do nich: Cóż jest, żeście mnie szukali? Nie wiedzieliście, iż w tych rzeczach, które są Ojca mego, potrzeba, żebym był? A oni nie rozumieli słowa, które im mówił. I zstąpił z nimi i przyszedł do Nazaretu; a był im poddany. — A matka Jego wszystkie te słowa zachowała w sercu swym. A Jezus się pomażał w mądrości i w latach i w łasce u Boga i u ludzi.

Brońmy rodziny katolickiej!

„Żadna rewolucja nie jest możliwa dotąd, dopóki istnieje rodzina i uczucie rodzinne” (uchwała kongresu komunistycznego z 16. XI. 1924).

„Rodzina jest źródłem, z którego bierzemy życie, pierwszą szkołą, uczącą nas myśleć, pierwszą świątynią, w której uczymy się modlić. Należy tedy zwalczać wszystko, co ją podkopuje i niszczy, a pochylać i popierać wszystko, co sprzyja jej jedności, stałości i rozroczności” („Kodeks Społeczny”, art. 10).

Oto orzeczenia dwóch przeciwnych sobie obozów w sprawie tak nader ważnej. Chrześcijański Kodeks Społeczny wzywa do walki o rodzinę chrześcijańską, komunistyczni wrogowie Chrystusa widzą w rodzinie największą przeszkodę w prze-

Na obrazku widzimy poławiacz min, który ma z przodu u góry jakby nożyce do przecinania zakotwiczonych min.

Niektóre szkoły angielskie wprowadziły w program szkolny także pozarolnictwo. Na zdjęciu widzimy uczniów szkoły w miejscowości Stowe (Buckinghamshire) podczas ćwiczeń praktycznych.

prowadzeniu swego programu. Istotnie, rodzina jest komórką bodaj najważniejszą i zasadniczą społeczeństwa. Jest ona fundamentem budowy społecznej i narodowej. Skoro upadnie życie rodzinne, runie także społeczność chrześcijańska. Dlatego też obowiązkiem naszym jako katolików jest bronić rodziny katolickiej i walczyć stanowczo przeciwko wszelkim zakusom na jej charakter wychowawczy.

Ważność i znaczenie rodziny podkreślał dobitnie sam Boski Zbawiciel Swoją nauką i Swoim życiem. Wszak sam spędza lata dziecięce i młodzieńcze w gronie Matki Najśw. i św. Józefa, dając przykład posłuszeństwa i miłości ku rodzicom. Później w czasie publicznego nauczania niejednokrotnie podkreślał Jezus wartość życia rodzinnego i doniosłość czwartego przykazania.

Istotą rodziny jest związek małżeński, podniesiony przez Chrystusa Pana do godności sakramentu. Małżonkowie, pobierając się, tworzą tę podstawową komórkę społeczeństwa, dając początek życiu rodzinnemu. Przynależają społeczeństwu potomstwa i wychowują je w ciepłe domowego ogniska.

Ażby jednakże zadość uczynić celowi ogniska rodzinnego, konieczna jest nierozzerwalność węzła małżeńskiego. Gdzie węzeł małżeński się rozluźnia, gdzie mamy do czynienia z rozwodami, tam

także widzimy ogólny upadek życia moralnego. Przede wszystkim zaś dzieci same rzucone są na pastwę losu, a nie mając wychowania rodzinnego, wyrastają najczęściej na wykolejenców.

Głównym i niezawodnie najważniejszym przymiotem dobrej i wzorowej rodziny chrześcijańskiej to miłość. Miłość łączy i zspala duchowo istoty najbliższe sobie, miłość każe poświęcić się za drugich, miłość ogrzewa wspólnie życie, miłość pcha do szlachetnych porywów, miłość wreszcie jest bodaj najsilniejszym motorem życia w ogóle, a życia rodzinnego w szczególności.

Jakżeś piękny to będzie obraz rodzinny, w której panuje miłość. Małżonkowie, żyjąc we wzajemnej w duchu Chrystusowym pojętej miłości, służyć będą swym dziatkom jako szlachetny wzór wielkiej miłości. A wówczas i dzieci nie będą szczeni rodzicom swym objawów serdecznego przywiązania i szczerego kochania.

Przede wszystkim zaś w dobrej rodzinie katolickiej pielęgnowany będzie duch religijny. Wszak dusza dziecka z natury swej rwie się do Boga, więc należy wykorzystać ten pęd i wyrobić zeń trwałą zasadę na całe życie. Pierwsze słowa modlitwy, które dziecko usłyszy z ust matki, niechaj będą sprężyną jego życia duchowego w późniejszych latach.

Dobry przykład rodziców będzie najlepszym środkiem wychowawczym. A tym przykładem będzie nie tylko zachowywanie przykazania o przestrzeganiu niedziel i dni świątecznych, nie tylko także wspólne, dopóki dzieci małe, odmawianie modlitw codziennych, ale zwłaszcza porządek domowy i urządzenie domu, bardzo dużo przyczyniają się do podniesienia życia pobożnego.

Poza tym jednakże nie trzeba zapominać o konieczności wychowywania dzieci w karności i posłuszeństwie. Wyrobienie w duszy dziecka siły duchowej nastąpi tylko tam, gdzie będzie karność.

Do prawdziwie katolickiej rodziny nie będą miały przystępu ani masonskie hasła „wolnej miłości” czy też zakusy rozwodowe ani złe pisma i gazety. Dobrzy katolicy rodzice sami nie będą chodzili do bezwstydných lokali rozrywkowych, nie będą też pozwalali dzieciom swoim na grzeszne zabawy ani na nieskromne ubiory. Pamiętajmy o tym, że żadna siła wroga nie nam nie zrobi, „dopóki trzymać się będziemy mocno religii katolickiej i dobrego obyczaju, bo naród, mający wiarę i cnotę domową, jest niezwyciężony. A więc, bronić nam przede wszystkim wiary i cnoty domowej”.

Słuszna uwaga.

- Moje myśli zawsze idą za pania...
- Nieprawda! Przecież pan wie, gdzie ja mieszkam!

Autentycznie